

Gert Petersen (SF):

Ved denne afslutningsdebat er der jo lejlighed til — en lejlighed, SF tidligere har benyttet sig af — også at inddrage andre spørgsmål end netop dem, der vedrører de skatter, som vi med større eller mindre ubehag må betale her i Danmark, og de andre økonomiske problemer, som dette land står over for. Jeg har et problem vedrørende Danmarks udenrigspolitik, som jeg meget gerne vil have inddraget i debatten, og hvorom jeg gerne vil høre regeringens mening.

Mit udgangspunkt er et sted, som ligger langt herfra, nemlig Chile, hvor vi i disse måneder oplever en undertrykkelse, en terror over for befolkningen, som jeg tror de fleste er enig med mig i at vi skal tilbage til det nazistiske Tyskland for at finde en parallel til. Der er tale om oprettelse af koncentrationslejre, der er tale om nedskydning af politiske modstandere, der er tale om såkaldte retssager, som der gennemføres massevis af, uden at der er nogen fokus på dem, uden at de kommer i rampelyset, retssager i gåseøjne, i mange tilfælde uden forsvarer, næsten altid sådan at den anklagede har været udsat for tortur af det hemmelige politi.

Man forbereder i øjeblikket en retssag, der skal i rampelyset, en retssag rettet mod tidligere ledende ministre og embedsmænd i det demokratiske Chiles sidste regering under præsident Allende. En retssag, som formentlig tager sin begyndelse i slutningen af denne måned, og hvor man stiller under anklage for højforræderi en række demokratiske politikere: den tidligere justitsminister Tapia, den tidligere udenrigsminister Almeyda, den tidligere undervisningsminister Palma, den tidligere økonomiminister Cadenafori, den tidligere landbrugsminister Toha, den tidligere socialminister Giron, den tidligere borgmester i San Miguel Palestro, et tidligere medlem af nationalforsamlingen Morales, Puccio, Allendes privatsekretær, den tidligere chef for nationalbanken Matus og den tidligere rektor ved Santiagouniversitetet Enrique Kirberg.

Alene denne opremsning vidner jo om, hvad det er der sker i Chile. Her er en ganske klar parallel til det, der er sket i fascistiske lande fra tid til anden, som har ligget os nærmere i Europa, hvor man også har oplevet, hvordan yderliggående militærklikker

har overtaget magten og derefter stillet politikere, som under ansvar over for demokratiet og under overholdelse af de demokratiske retsregler havde udøvet deres pligt, under anklage for højforræderi — med risiko for, at disse mennesker bliver henrettet, under alle omstændigheder med sikkerhed for, at disse mennesker bliver idømt langvarige fængselsstraffe.

Det er i og for sig forkert af mig at nævne de navne, jeg har nævnt her, for vi ved jo, at det drejer sig om mange, mange flere. Man kunne læse lister op med hundreder af navne. Det kommunistiske partis generalsekretær, det socialistiske partis ledere, lederen af det kristelige venstre osv. osv. Her er tale om en terror af i virkeligheden usete dimensioner i det internationale samfund i det Herrens år 1974.

I den anledning har Chilekomiteen, som søger at udbrede oplysning og skabe en protest i den danske befolkning mod denne terror, indsamlet godt 17.000 underskrifter på en række konkrete krav til dansk udenrigspolitik. Man har anmodet om at blive modtaget af en af ministre, udenrigsministeren eller statsministeren, og jeg må sige, jeg finder det ganske ejendommeligt, at man har fået et afslag. Jeg har svært ved at se, at det kan skyldes mangel på tid, at man ikke kunne afse et kvarter til at modtage disse underskrifter og høre på, hvad Chilekomiteen havde at fremføre. Men man har under alle omstændigheder givet et afslag. Udenrigsministeren har ikke tid, statsministeren har ikke tid. Chilekomiteen, som ønsker at protestere mod disse forhold, må nøjes med at tale med nogle embedsmænd. Med al respekt for embedsmænd, så er det ikke det samme, og jeg synes heller ikke, at der fra dansk side kommer den protestholdning til udtryk, som ville være kommet til udtryk, hvis det var en af ministre, som havde erklæret sig villig til at modtage Chilekomiteen, når den afleverer disse underskrifter.

Derfor må jeg spørge: er der noget, man er bange for fra dansk side? Er det de stakkels 70-80 mill. kr., som er, om jeg så må sige, handelsbalancen i handelen mellem Danmark og Chile, det drejer sig om? Er det visse danske investeringer i Chile, som firmaer som F. L. Smidth og andre firmaer har foretaget? Jeg kan til nød forstå den angst, som gjorde sig